

โลกของคนไร้ญาติขาดมิตร

นำเสนอเมื่อ : 12 ธ.ค. 2552

มีจริงหรือคนที่ไร้ญาติขาดมิตรแล้วจะมีความสุขได้ ในเมื่อใครๆ ก็ชอบพูดว่า คนที่มีความสุขนั้นจะต้องมีมิตรหรือครอบครัว

มีจริงครับ คนที่ไร้ญาติและขาดมิตร มีทั้งที่ไม่มีญาติมิตรจริงๆ ต่างล้มหายตายจากไปหมด เหลือแค่คนรู้จัก หรือคนที่ทำธุรกิจรวมกัน หรือเขาอาจมีญาติมิตร แต่เขาไม่สนิทที่จะคบหากัน ผมเคยรู้จักคนบางคน เธอเป็นสุภาพสตรีสูงอายุ มีกิจการ มีการศึกษา เคยมีสามีแต่สามีนอกใจเธอใจเจ็บมากเลยขอเลิกไปเลย มีลูกก็ไม่มาเหลียวแลแม่ เพราะลูกอยู่กับพ่อเด็บบโตมีครอบครัวไป อาจมาหาเป็นครั้งคราวในยามเทศกาล แต่เธอบอกว่า “ไม่สนิทกันเลย เหมือนคนที่ไม่เคยรู้จักกันที่ฝันมาพบปะพูดคุย”

เธอเคยพยายามสร้างมิตรกับคนหลายรูปแบบ คอยช่วยเหลือให้คำแนะนำหลายๆ เรื่อง ดูเหมือนทุกคนรักเธอ แต่ก็จากและจางไปหมดเมื่อได้สมประโยชน์แล้วหรือคบกันไปนานๆ เขา

เธอเคยถามผมว่า “**ทำอย่างไรที่จะให้มิตรภาพระหว่างมนุษย์ยืดยาว เธอพยายามทำแล้ว แต่ไม่ย่ำสั๊กที**” ทุกวันนี้เธอปกติดีไม่ระแวง ไม่ได้ป่วยทางจิต มีบางครั้งบ่นหาเหวๆ บาง เธอมีบ้านและห้องชุดให้เช่า โดยมีเงื่อนไขง่าย ๆ ว่าให้เขาถูกๆ หวังจะได้เป็นมิตรกันหรือเอาไว้คุยกันบ้าง เตื่อตรอนก็ช่วยดูแลกันได้ แต่ถ้าใครทำไม่ถูกใจเธอหรือเธอไม่ถูกใจเขา ก็ขอให้แยกจากกันโดยสันติ แต่ก็เหมือนต่างคนต่างอยู่เช่นเดิม

เธอเป็นคนตั้งนิยามตัวเองไว้ว่า “**เหมือนอยู่ในโลกของคนไร้ญาติ ขาดมิตร**” แล้วเธอจะมีความสุขไหมเนี่ยคุณหมอ...เธอถามผมเมื่อพบกัน ผมตอบว่า “**มีความสุขได้สิครับ**” มีคนที่อยู่ในสภาพอย่างเธอได้อีกจำนวนมากในสังคมนี้ บางคนไม่กลายยอมรับความจริง พยายามสร้างภาพปลอมๆ ว่ามีความสุขมาก และมีญาติมิตรกลมรอบตัว ทำให้เสียเวลา เงินทอง และพลังงานไปกับการสร้างภาพปลอมๆ แต่จะหาเอนดๆ หรือญาติที่น่ารักที่สนิทใจสักคนไม่มี

ถ้าหาไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร้หรือหอก คนเราจะเข้าใจกันได้ต้องมีสารเคมีที่เข้ากันกันได้เมื่ออยู่ใกล้ พูดคุยกันถูกคอทำให้ถูกอกถูกใจสนุกสนาน บางคนเป็นญาติโดยสายเลือด โดยนามสกุล หรือเป็นเพื่อนร่วมรุ่น ร่วมธุรกิจร่วมสังคม แต่เมื่อเขาไกลพูดคุยกัน สารเคมีมันเข้ากันไม่ได้ คุยไม่สนุก ใจไม่เปิดให้รับความสุขได้เลย

ในโลกของคนยุคนี้ มุ่งความสุขและภาความอิสระมากๆ จะมีคนประเภทนี้มากขึ้น จะรักสันโดษ

อยู่ลำพังและเคารพความคิดเห็นของตัวเองสูง แต่เขาก็ไม่สามารถหาความสุขได้

ก่อนอื่นต้องยอมรับความจริงในแง่ของตัวเองให้ได้ว่า เป็นคนอย่างไร (เราเปลี่ยนแปลงอย่างคนอื่นเขาได้ยาก ก็ไม่เป็นไรหรอก จงเป็นอย่างที่เป็นนั่นแหละ) เราอยากทำอะไรมากที่สุด ทำได้มากแค่ไหน และเกิดประโยชน์กับสังคมส่วนรวมได้บ้างไหม ถาลงลึกแล้วก็ให้เปิดไปเถิด เป็นไปเถิด เป็นไปอย่างที่ยากเป็น และทำอย่างที่ยากทำนั่นแหละ ทำให้ได้แค่นั้นก็แค่นั้นถือว่าเก่งมากแล้ว คุณจะพบว่าเกิดความสุขได้ในระดับหนึ่งทีเดียว

อย่าเปรียบเทียบกับคนอื่นในสิ่งที่ยากได้แล้วไม่ได้นะ จงมองสิ่งที่มีอยู่ เป็นอยู่ และทำได้เท่านั้นพอแล้ว ถ้าเปรียบเทียบกับคนอื่นแล้วจะเกิดการอิจฉาน้อยใจได้ ด้วยหาที่ที่พอใจตัวเอง และชีวิตอย่างพอใจตัวเองแล้ว คุณควรต้องนอนหลับพักผ่อน ออกกำลังกายให้ร่างกายแข็งแรง มีงานทำให้มีรายได้ และภูมิใจในตัวเอง มีงานอดิเรกหรืองานทำที่ถนัดทำให้เพลิดเพลิน รู้สึกภูมิใจและเป็นมิตรกับตัวเองทุกวัน ถ้ามองมีความคิดอยากช่วยคนอื่นโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน เป็นการศรัทธาชีวิตเพื่อนมนุษย์ และเป็นเรื่องของคุณธรรม จิตวิญญาณของคุณจะได้รับผลของกรรมดีและจะแสดงออกมาในอนาคตไปไหนก็มีคนยอมรับอยากเป็นมิตร แม้เราจะไม่สนิทใจอยากเป็นมิตรกับเขาก็ตาม ก็ไม่เป็นไรหรอก แต่เราก็มีความสุขได้แล้ว สุขในความเป็นตัวตนของตัวเอง ทั้งๆ ที่รู้สึกเสมอว่า “เหมือนไรญาติ ขาดมิตร” นี่แหละ และอย่าหวังตอนเจ็บป่วยหรือใกล้ตายจะมีคนมาดูแลไหม คนที่คิดได้ ทำอะไรได้ในระดับนี้แล้ว เขาเลิกหวังสิ่งเล็กๆน้อยๆแล้วครับ ปล่อยวางได้มากแล้ว เป็นอะไรก็เป็นไป เชื่อว่าจะเป็นสิ่งดีๆ ที่เกิดขึ้นทั้งนั้น

ผมเชื่อในคำกล่าวที่ว่า..”The Last Man in the World is not Alone” เพราะเขาสามารถอยู่กับตัวเองได้แล้วครับ...สบายมาก

ที่มา...นิตยสารบ้านที่รักคุณแม่